

Glover se usmál. „Podle mých zdrojů už máte s podobným typem práce zkušenosti.“

To byla pravda. Během let napsala Barbara jako ghostwriter tři memoáry, jeden pro broadwayskou herečku, druhý pro sportovního hrdinu, který přišel o obě nohy při autonehodě, a ten třetí pro popovou hvězdu, která kdysi dobyla všechny hitparády, ale teď by si neškrtila možná ani v nočním klubu někde v SoHo. Žádná z těch zakázek by jí Pulitzerova nevynesla, ale rozhodně jí pomohly zaplatit složenky.

Barbara to nepotvrdila ani nevyvrátila, a tak Glover pokračoval dál. „Už jsme začali otukávat nakladatele a dneska se máme potkat s lidmi od Simona a Schustera. Sami hledají autory, kteří by mohli s tá- se starostou spolupracovat, ale na tomhle konceptu jsme definitivně domluvení a můžeme navrhnout i někoho vlastního. Zřejmě byste byla první na seznamu.“

„To jako vážně?“

Headley si odkašlal, odvrátil zrak od krajiny ubíhající za oknem a podíval se přímo na Barbaru. „Někteří lidé mají pocit, že když se vybere někdo, kdo mě nemá zrovna moc v lásce, dodá to tomu projektu mnohem větší důvěryhodnost. Nikdo nebude nic kaširovat.“

„Zvlášť důvěryhodně bude působit to, když pro vás budu pracovat a vy na mě mezitím podáte žalobu.“

Headley zkrivil tvář. „Co abychom to nechali plavat? Mám dojem, že nevráživosti je mezi námi dvěma i tak dost.“

Barbara pomalu přikývla. „Nepochybuju o tom, že konečnou verzi rukopisu budete tak jako tak schvalovat vy.“

Do rozhovoru se poprvé vložila Valerie. „To pochopitelně ano, ale vážně nám jde o objektivní a nezkráslý pohled. Naprosto bez příkras. Starosta se slevče do naha, obrazně řečeno. Amerika si začíná zvykat na kandidáty, kteří mají k ideálu daleko. Pokud se někdo v dnešní době uchází o úřad, není na škodu, když se s ním lidi můžou ztotožnit.“

„Tak bez příkras,“ zopakovala pomalu Barbara. „Určitě víte, do čeho jdete?“

„Zapomněl jsem zmínit možná to nejdůležitější,“ vstoupil do rozhovoru opět Glover. „Vyinkasovala byste plus minus půl milionu dolarů. I víc, kdyby se kniha udržela na žebříčku bestsellerů delší dobu.“ Zašklebil se. „Nebo kdyby se podle ní natočil film. Však víte. Nějaký pěkný životopis. Třeba na to dojde, i když si to soudě podle té svojí přednášky nemyslíte.“

Headley měl alespoň tolik slušnosti, aby se začervenal. Barbarě došlo, že i on si musel uvědomit, jak je takový scénář přitažený za vlasy. Jazykem si přejížděla po vnitřku tváře. „Páni, to je teda něco.“

Headley se k ní naklonil a ztišil hlas, jako by v autě seděli sami dva. Podíval se jí do očí a řekl: „Doufám, že i přes všechny neshody dokážeme spolupracovat.“

Barbara předstírala, že nabídku zvažuje, a starosta se v sedadle zase opřel. „Asi bych se zvládla utrhnout od práce v redakci a vyšetřit si trochu času.“ Podívala se na Headleyho a ten povytlhl obočí. „Možná o víkendech?“

„No, víte –“ Glover na dvě vteřiny sklopil oči k telefonu a přečetl si novou zprávu, „práce na tomhle projektu by vyžadovala vaše zapojení na plný úvazek. Přinejmenším do chvíle, než bude kniha hotová, a to bude trvat minimálně půl roku. Je to tak, Valerie?“

„Je,“ potvrdila.

„Kristepane.“ To se zepředu ozval řidič. Všichni se čelním sklem podívali ven na Třetí avenue – Barbara, Glover a Chris se museli na sedadlech otočit – a viděli, že na Padesáté osmé ulici se provoz úplně zastavil. Policejní auta zahradila silnici a nikdo tak nemohl projet. Řidič proklíčoval mezi několika taxíky, namířil si to přímo k improvizovanému zátarasu z pohotovostních vozů, a když spatřil, jak se k limuzíně blíží policista, stáhl okénko.

„Nemůžete –“

Řidič ho okamžitě přerušil: „Vezu starostu.“

Policista se naklonil dopředu, rychlým pohledem na zadní sedadla se přesvědčil, že řidič mluví pravdu, a pokynul mu, ať pokračuje v jízdě. O moc dál se ale nedostali, policejní auta a sanitky zablokovaly celou ulici.